

paa Grønland, faar man et sørgeligt Indtryk af den Forvirring, der for Tiden hersker i Ledelsen af de grønlandske Anliggender. Det er selvfølgelig vanskeligt her nede fra at danne sig en begrundet Mening om Forholdene paa Grønland, men sikkert er det, at saaledes som Forholdene have udviklet sig, er der for megen Decentralisation, for mange spredte Kræfter, og der er ikke den nødvendige Samling i Ordningen og Styrelsen. Jeg behøver blot at nævne, at Kirke- og Skoleforholdene sortere under Kultusministeren og ledes fra Grønland af en Provst, der sorterer under Sjællands Biskop, og paa den anden Side har man her i København en Direktør for Administrationen og en Handelschef for Handelen, og paa Grønland har man 2 Inspektører foruden en Mængde andre Embeds- og Bestillingsmænd. Det er naturligt, at disse Embeds- og Bestillingsmænd gøre, hvad de kunne paa deres specielle Omraade, men det, der mangler, er Harmoni, Sammenspil mellem de mange Faktorer, der have med de grønlandske Anliggender at bestille.

Netop fordi Forholdene ere saaledes og true med at forværres i den kommende Tid, føler Regeringen det som sin Pligt nu at skride ind og skabe et Middel, ved Hjælp af hvilket den kan komme til Klarhed over Forholdene, idet den danner et Led i det grønlandske Styre, som kan optræde med Myndighed og for Alvor blive i Stand til at danne sig en Opfattelse af Tilstanden. Det kan ikke nytte at sætte et nyt Led ind i en enkelt Del af det grønlandske Styre. Det maa være et Led, der er udrustet med Myndighed til at skride ind for at faa den hele Udvikling saa vidt muligt ført ind i et fast Leje. Derfor mener Regeringen, det er rettest at udsende en kongelig Kommissarius, idet man dog begrænser den Tid, i hvilken han skal fungere, til 4 Aar. Det er ikke Meningen at skabe et fast Embede her. Det er ikke Meningen at skabe en Guvernør for Grønland. Det er ikke Regeringens Tanke, men om Udviklingen kan føre det med sig, at man anser det for nødvendigt at sætte et saadant Led i Spidsen for Styrelsen, skal jeg ikke udtale mig om, det afhænger af det Resultat, den kongelige Kommissær i det hele kommer til. Jeg er enig i de Betragtninger, det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) gjorde gældende, at det er Regeringens Sag at beskikke den vedkommende Mand, og jeg takker det ærede Medlem, fordi han afholdt sig fra her at komme ind paa en

Kritik af personlig Art, thi det er ikke Spørgsmaalet om Personen, der i dette Øjeblik foreligger, det er Sagen, der foreligger til Afgørelse, og saa træffer Ministeriet sit Valg af den Mand, som det anser for kvalificeret til at varetage den Opgave, som bliver stillet. Nu har baade det ærede Medlem fra Langeland og det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) forlangt en hel Mængde Kvalifikationer, som den Mand, der skal udrustes med denne Myndighed, skal være i Besiddelse af. Ja, man kan selvfølgelig stille saa mange Fordringer til en saadan Kommissærs Egenskaber, at man ikke finder ham. Det er ogsaa en Maade at slaa Sagen ihjel paa, at man opstiller en saadan Mængde Krav, som vedkommende skal fyldestgøre, at det bliver umuligt at finde den rette til Embedet.

Det ærede Medlem fra Langeland talte om sin Stilling til Grønland, og jeg skal ikke nu kritisere det ærede Medlems Stilling, det har jeg ikke gjort tidligere, hverken privat eller offentligt. Jeg har som hans Førgænger som Indenrigsminister haft med de grønlandske Sager at gøre, og jeg har gjort samme Erfaring som han, at det er vanskeligt at finde Raad vedrørende denne Sag. Det ærede Medlem har gjort den Erfaring, at naar han søgte Raad hos de særlig grønlandsk interesserede og kyndige, have de talt hver fra sin Side. Saadan er Forholdet, og det er et Vidnesbyrd, som stadfæster min Betragtning af, at det her nede fra er umuligt at tilrettelægge de for Grønland gældende Love og faa dem førte ud i Livet paa virkelig praktisk og forsvarlig Maade. Derfor maa Ministeriet udruste en Mand med den fornødne Myndighed, sende ham til Grønland og lade ham opholde sig der i nogen Tid. Regeringen har ment, at han skulde være der uafbrudt mindst i to Somre og en Vinter. Det er ikke for at skaffe en Mand en Sommerferie, som et æret Medlem har behaget at udtrykke sig, at vi ønske at faa dette Lovforslag vedtaget. Vi mene, at han skal tage derop om Sommeren, fordi man bedre kan færdes deroppe om Sommeren end om Vinteren. (*Sabroe*: Der er ikke behageligt deroppe!). Nej, det kan godt være, men enten det er behageligt eller ikke, skal selvfølgelig vedkommende være der for at sætte sig ind i, hvorledes Administrationen er ledet hidtil, hvorledes Adskillelsen mellem Handel og Administration bedst kan gaa for sig, og hvorledes de forskellige Administrationsgrene gribe ind i hverandre. Han skal være der for